

86. Costums del dissabte de Sant Joan: guariment de la trencadura (St. Andreu de Ll.)

Informador: Joan Fradera i Cabot

Edat: 71 anys

Transcriptors: J. Veny, L. Pons

Enquestadors: C. Lleó, M. Milian, A. Solano

Data: 16 agost 1965

Observació: Enregistrament en casset

86

Costums del dissabte de Sant Joan: guariment de la trencadura

(Sant Andreu de Llavaneres)

ək,i ə ʎəβən'erəs 'əl d,iə: s,aptə <1> ðə san̩ ʒu'an | əj əβ,iə unə m,ɔðə f'e | kə
j,a βən,iə ðəlz əntiyit'ats || kə ð'ejə k ,unə k ,unə kriət,urə kə nəsk'es || ə ðə
tr,ez o kwatr 'ans 'ə ,asta ðə s'ij || s uβr'ia 'un 'aβrə kə n d,iwən un r'owrə |
kə s pərt,ɛf pəl m'itf | kə nɔ k,ɔstə r'es || nəm,ez lə pr'atikə | i || ək'ɛʎə |
kriət'urə j,a s əst,aβə p'un | 'uŋ kə z ðies p,ɛrə | j 'uŋ kə z ði,e ʒu'an | j əl p,uŋ
kə tuk,aβə ləz d'odzə | əl p,erə ɣəf,aβə lə kriət,urə lə pəs,aβə pər d,intɾ əl
r,owr i ð'ejə 'k,i wz l əntɾ,eɣu ʒu'an | j əl ʒu'an d'ejə | ək,i wz l əntɾ,eɣu p'era
| s,empɾə pəs,a pər d,intɾ əl r'owrə | j əl p,erə li turn'aβə | ək,i wz l əntɾ,eɣu
ʒu'an | kə kur,ɛw ək,ɛst inɟf'an | əʎəβ'ɔnəz | əz ð,ej um p,arən'ɔstrə || i əkɛʎ
r'owrə 's əmbulik'aβə | bəm pəst'at | bən əʒunt'at əf,iʒ əmb əɾʒ'ilə | əf,ɔ kə n
diwŋ f,əŋ kə f,an l 'ɔβrə | i əðəspr'es | s əmbulik,aβə lə r,ɔβə ðə lə kriət'urə |
i si l r,owrə 'ə z mur'ia | nəm,ez ə:l kab də l 'aŋ | lə kriət,urə kur'aβə | i jə w
ð'ik | pərk'e kwan tən,iə ðiβujt 'aŋf | əm b,adʒ ən,a pəsə 'un | əkɛʎ n,em maj
m'ez əz β,a sənt,i də r'es | ni lə s,eβə m,arə ni 'su^m p'arə | i əŋk,ar ez β'iw | i
j,ɔ li e prəɣunt'at əɣ,unə βəɣ'aðə | i m,aj m,ez ɪ səntit r'e

<1> Creuament entre *dia* i *dissabte*.

86

Costums del dissabte de Sant Joan: guariment de la trencadura

(Sant Andreu de Llavaneres)

Aquí, a Llavaneres, el dissabte de Sant Joan hei* havia una moda (?) de fer que ja venia de les antiguitats que deia que una ... que una criatura que nasqués* o de tres o quatre anys, o hasta* de cinc, s'obria un arbre que en diuen un roure, que es parteix pel mig, que no costa res, només la pràctica,* i aquella criatura ja s'estava a punt: un que es diés* Pere i un que es diés* Joan. I al punt que tocava les dotze, el Pere agafava la criatura, la passava per dintre el roure i deia: «Aquí us l'entrego,* Joan». I el Joan deia: «Qui* us l'entrego,* Pere». Sempre passar per dintre el roure. I el Pere li tornava: «Aquí us l'entrego,* Joan, que cureu aquest infant». Allavones* es deia un parenostre. I aquell roure s'embolicava ben pastat, ben ajuntat aixís* amb argila, això que en diuen fang que fan l'obra; i adesprés* s'embolicava la roba de la criatura, i, si el roure no es moria, només al cap de l'any, la criatura curava. I jo ho dic perquè, quan tenia divuit anys, en vaig anar a passar un. Aquell nen mai més es va sentir de res, ni la seva mare ni son pare, i encara és viu, i jo li he preguntat alguna vegada, i mai més he sentit re.